

Comuniunea trupului și sângelui lui Hristos

[Un cuvânt simplu de aducere aminte]

Cina Domnului este în primul rând o masă de amintire. Domnul nostru le-a spus ucenicilor Săi în acea seară solemnă: „Faceți aceasta în amintirea *Mea*” [Luca 22.19], iar oricine ia parte la Cina Domnului fără să-și amintească de El în adâncul inimii sale cu siguranță nu o face conform gândurilor Domnului. De asemenea, cuvintele de instituire: „Faceți aceasta în amintirea *Mea*” indică în mod clar că este o masă *comună*, în care nu există un conducător special al celebrării, nimeni care să împartă masa sau ceva de genul acesta. Toate aceste lucruri sunt lucrări umane adăugate, la fel cum învățătura că Cina Domnului ar fi un mijloc de har, care ne este dat pentru întărire sau chiar pentru iertarea păcatelor, este o invenție pur umană.

Cu toate acestea, Cina Domnului nu este exclusiv o sărbătoare de amintire. Dumnezeu l-a pus pe apostolul Său să scrie cuvintele pentru noi: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine.” (1 Corinteni 10.16,17). În aceste două versete în mod evident nu este vorba de amintire, ci de exprimarea unei *comuniuni*, și anume o comuniune într-un sens dublu. În versetul 16 este vorba de comuniune cu trupul și sângele *reale* ale Domnului nostru, cu trupul care a fost bătut în cuie pe cruce și cu sângele care a fost vărsat acolo pentru iertarea păcatelor. În versetul 17 este comuniune cu trupul *spiritual* al Domnului, care constă din toți ai Săi, mădularele unui singur trup, botezați într-un *singur* trup prin Duhul Sfânt, conform cu 1 Corinteni 12.13.¹ Deși suntem *mulți*, nu suntem decât *un singur* trup, iar acest fapt este exprimat prin aceea că toți mâncăm din *aceeași* pâine.

În versetul 18, părtășia care există între închinători și jertfă este explicată mai detaliat din Vechiul Testament. Oare cei care mâncau jertfele în Israel nu erau în comuniune cu altarul? (1 Corinteni 10.18).

Pentru a explica mai bine ultimul gând, trebuie să ne întoarcem la a 3-a carte a lui Moise. În Leviticul 1 găsim rânduiala referitoare la *jertfa arderii-de-tot*. Aceasta trebuia arsă în întregime pe altar; nimic nu trebuia să fie mâncat de preot sau de persoana care aducea jertfa. Este evident că nu acesta este punctul de vedere din care este privită moartea Domnului în capitolul nostru. Arderea-de-tot Îl prezintă pe Hristos în dedicarea Sa lui Dumnezeu, așa cum S-a oferit pe Sine fără pată, prin Duhul veșnic, lui Dumnezeu ca o mireasmă plăcută.

În Leviticul 2 găsim *jertfa de mâncare*. O parte din ea a fost mâncată de Aaron și de fiii săi. Dar în această jertfă nu a existat vărsare de sânge, nu era o jertfă de tăiere, iar „fără vărsare de sânge nu există iertare”. Jertfa de mâncare pregătită din cea mai fină făină Îl prezintă pe Hristos așa cum a fost El în viața Sa aici pe pământ, în natura Sa umană sfântă, testată la maximum prin focul lui Dumnezeu - din nou o mireasmă plăcută pentru Dumnezeu, dar nu în sensul de mai sus, ci conform

---

¹ Această „unitate a Duhului”, adică unitatea pe care Duhul Sfânt a făcut-o și care există întotdeauna înaintea lui Dumnezeu (chiar dacă omul a uitat-o complet), să o păstrăm cu toată sânguința, să o păstrăm în legătura păcii, suntem îndemnați atât de categoric în Efeseni 4.1-6.

cuvintelor: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea”. - Prin urmare, această jertfă nu poate fi luată în considerare pentru pasajul nostru.

Doar *jertfa de mulțumire sau de pace*, menționată în Leviticul 3, ne oferă puncte de comparație valoroase, în măsura în care prezintă cele două caracteristici necesare: pe lângă vărsarea de sânge, participarea la jertfă a celui care jertfește, cu alte cuvinte, *comuniunea*.

Ideea de comuniune devine evidentă în special în faptul că unele părți ale animalului sacrificat trebuiau să fie arse complet pe altar, în timp ce altele erau mâncate de preoți și altele de sacrificatori. Grăsimea care acoperă măruntaiele și toată grăsimea care este pe măruntaie și cei doi rărunchi și grăsimea care este pe ei, care este pe coapse, și prapurul de pe ficat - imagini ale dedicării inimii și voinței lui Dumnezeu - aparțineau lui Iehova ca „*jertfă prin foc, de mireasmă plăcută DOMNULUI*”. - Pieptul și spata dreaptă erau partea marelui preot și a fiilor săi (Leviticul 7.31-34). Spata dreaptă, imaginea puterii, era pentru preotul care aducea sângele jertfei de pace, pieptul, sediul afecțiunilor, era pentru fiii lui Aaron, familia preotească, celelalte părți ale animalului pentru cei care aduceau jertfa. Astăzi nu mai există o distincție între popor și preoți, *toți credincioșii sunt preoți*.

Așadar, în ce mod admirabil modelul, care ne pune în față închinarea credincioșilor, exprimă „*părtășia*” dintre Dumnezeu și toți cei implicați în jertfă, în sensul că jertfa era parțial arsă de tot ca *hrană* pe altarul DOMNULUI [lui Iehova], parțial mâncată de preoți și parțial de cei care aduceau jertfa! De asemenea, jertfa de pace trebuia mâncată în ziua în care a fost oferită, adică: în toată prospețimea amintirii și dedicării (Leviticul 7.15). În afară de aceasta, în mâncare nu trebuia să se găsească niciun fel de necurăție; oricine mânca carnea jertfei de pace ca o persoană *necurată* trebuia să fie nimicit de poporul său (Leviticul 7.20). Așadar, astăzi, nu numai că nimeni nu ia parte la Masa Domnului, care nu a fost curățat de sângele lui Hristos, ci sfințenia *practică* se cuvine fiecărui participant. Nimeni nu ar trebui să îndrăznească să se apropie de Masa Domnului cu mâinile murdare și cu conștiința încărcată.

Fiecare creștin adevărat are privilegiul și este vrednic să ia parte la Cina Domnului, cu excepția cazului în care un păcat nejudicat, un rău evident în comportament sau doctrină, îl exclude de la ea. Prin urmare, să ne amintim întotdeauna avertismentul serios: „Oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului” (1 Corinteni 11.27)! Cineva poate fi îndreptățit să ia parte și totuși ia parte la Cina Domnului într-un *chip nevrednic*; din acest motiv, apostolul adaugă: „Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar” (1 Corinteni 11.28.). Credincioșii din Corint nu luaseră în considerare aceasta. De aceea, „*judcata*” venise asupra lor: mulți dintre ei erau slabi și bolnavi, iar o bună parte adormise (1 Corinteni 11.29,30).

O!, să nu uităm niciodată că în Cină se exprimă și ni se prezintă împărtășirea cu trupul și sângele real al lui Hristos, Domnul, care a murit pentru noi! Mai mult, ori de câte ori ne adunăm pentru a frânge pâinea, fie ca noi toți să venim în prospețimea vieții divine, amintindu-ne mereu că nu ne închinăm ca indivizi, ci în comuniune cu numeroasele mădulare care formează *un singur trup*, care își găsește reprezentarea figurativă într-o *singură* pâine!

Ce ar putea egala importanța unei astfel de străngeri laolaltă, în care noi, sub îndrumarea și disciplina Duhului, în separare sfântă, ne amintim ce L-a costat pe Domnul nostru atât de laudat să ne aducă într-o astfel de comuniune! O adunare în care, în timp ce *acțiunea* noastră vestește moartea Sa, ne putem aminti că El este acum înălțat la cel mai înalt loc de onoare de sus și totuși

se coboară să glorifice sărbătoarea prin prezența Sa (Matei 18.20) și să cânte laude spre gloria lui Dumnezeu Tatăl în mijlocul celor adunați! (Psalmul 22.22).

Titlul original: „*Die Gemeinschaft des Leibes und Blutes Christi*”

Sursa: Botschafter des Heils in Christo 78 (1930).